

Powerless

Leesexemplaar

Powerless

LAUREN ROBERTS

Vertaald door Tine Poesen

P E L C K M A N S

© 2024, Lauren Roberts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Powerless*
Text © 2023 Lauren Roberts
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Omslag © Lauren Roberts
Afbeeldingen omslag © Shutterstock, Depositphotos, moonchild-ljilja,
DeviantArt, resMENSA
Omslagontwerp: Seventhstar Art
Kaart © Lauren Roberts
Illustrator kaart: Jojo Elliott
Zetwerk: Pelckmans Uitgevers
Vertaling: Tine Poesen

D/2024/0055/247 (paperback)
ISBN 978 94 6310 794 5 (paperback)
D/2024/0055/248 (hardcover)
ISBN 978 94 6310 963 5 (hardcover)
NUR 284/285
THEMA YFHB, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6310 821 8

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Voor elk meisje dat zich ooit machteloos heeft gevoeld.

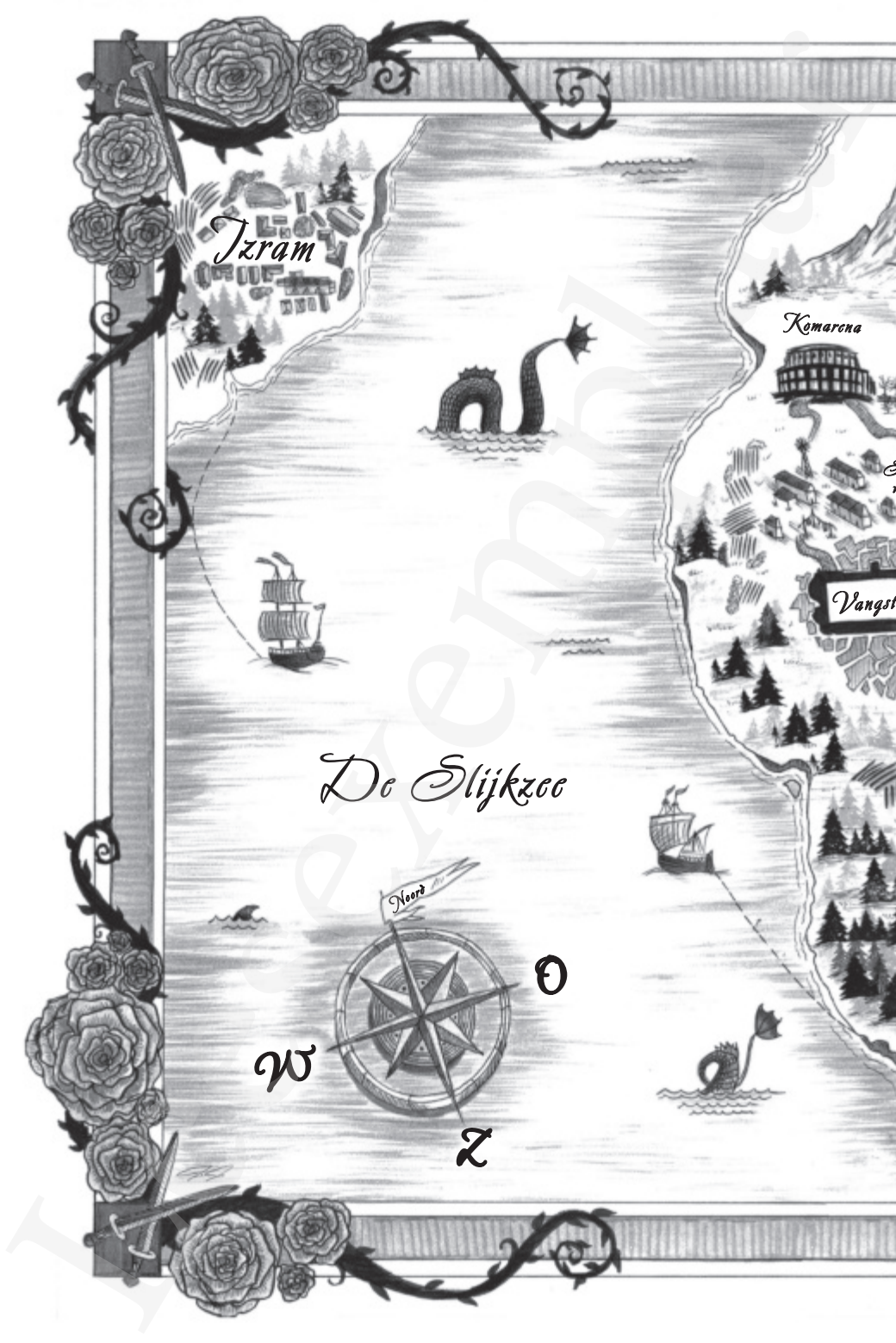
Leesexemplaar

Izram

Komarcna

Vangst

De Slijkzee

Kloofberg

Heiligdom der Zielen

Dor

*oppen
ijken*

laan

*De
Schroevelden*

Tando

Fluisterwoud

Tya

HOOFDSTUK 1

Paedyn

Er sijpelt een stroperige, warme vloeistof over mijn arm.
Bloed.

Grappig, ik kan me niet herinneren dat de wachter me met zijn zwaard heeft geschampt voordat mijn vuist zijn kaak raakte. Zelfs een Flits kon niet snel genoeg wegduiken voor mijn rechtse.

De geur van roet kriebelt in mijn neus, en ik moet een vuile hand voor mijn gezicht slaan om niet in niezen uit te barsten.

Het zou echt heel zielig zijn om zo ontmaskerd te worden.

Zodra ik zeker weet dat mijn neus me niet zal verraden bij de Imperialen die onder mijn schuilplek op de loer liggen, zet ik mijn hand weer tegen de smerige muur waar mijn rug tegenaan leunt, mijn voeten drukken tegen de muur ertegenover. Ik haal diep adem en stik bijna in het roet, voor ik langzaam verder naar boven klim. Met dijen die al bijna net zo erg branden als mijn neus schuifel ik moeizaam omhoog, terwijl ik weer een nies onderdruk.

Ik had me mijn avond wel anders voorgesteld. Het zweet breekt me uit in de benauwde schoorsteen, maar ik slik mijn angst weg en klim naar het uiteinde. Ik kan niet wachten om deze zwartgeblakerde muren te verruilen voor een sterrenhemel. Zodra ik mijn hoofd eindelijk naar buiten kan steken, zuig ik de broeierige lucht gretig op en klauter uit de smalle schoorsteen. Meteen word ik overvallen door veel onaangename geuren dan de roetstank die in mijn lijf, mijn kleren en mijn haar is gedrongen. Een mengeling van zweet, vis, kruiden, en ongetwijfeld ook een of ander lichaamssap, vormt het typische aroma van de Vangstlaan.

Balancerend op de schoorsteen knijp ik mijn ogen samen om op het donkere dak mijn plakkerige arm te bestuderen. Ik was het bijna vergeten, want de schrijnende pijn die gewoonlijk gepaard gaat met een zwaardwond blijft uit.

Ik scheur een reep stof van mijn strakke, bezwete hemdje en dep het tegen de wond.

Adena vermoordt me als ze ziet dat ik haar naaiwerk heb geruïneerd. Alweer.

Als ik met de ruwe stof over mijn arm wrijf en ongeduldig het kleverige goedje opveeg, voel ik tot mijn verbazing die vertrouwde pijnscheut nog steeds niet.

En dan ruik ik het.

Honing.

De honing van de plakkerige broodjes die uit de vele zakken van mijn haveloze vest drupt en over mijn arm loopt en lijkt op bloed. Ik zucht en rol met mijn ogen om mezelf.

Maar ik ben blij dat ik me heb vergist. Bloedvlekken verwijderen is echt vreselijk.

Ik adem diep in en kijk naar de vervallen, verwaarloosde gebouwen, spaarzaam verlicht door een paar flikkerende lantaarnpalen. Elektriciteit is schaars in de sloppenwijken, maar de koning was zo vriendelijk om ons een paar lantaarns te schenken. Dankzij de Volts en Geleerden die hun speciale krachten gebruiken om een duurzaam energienetwerk te ontwikkelen, moet ik mijn uiterste best doen om op te gaan in de schaduwen.

Hoe verder van de sloppenwijken, hoe mooier en groter de rijen winkels en huizen. Hutten worden huizen, huizen worden herenhuizen, en uiteindelijk kom je bij het meest intimiderende gebouw van allemaal. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en zie de torens van het paleis die zich aftekenen in de verte en de glooiende koepel van de Komarena ernaast.

Mijn ogen flitsen weer naar de brede straat voor me, speuren de louche gebouwen aan weerszijden af. De Vangstlaan is het kloppende hart van de sloppenwijken, dat misdaad en handel door de hele stad pompt. Ik volg de tientallen andere kronkelende steegjes en laantjes die erop uitkomen, verdwalend in een labyrint, en zucht met een zacht glimlachje naar de vertrouwde straat onder me.

Mijn thuis. Soort van. Volgens mij kun je strikt genomen alleen van een thuis spreken als je een dak boven je hoofd hebt.

Maar naar de sterren staren is leuker dan naar een plafond.

Ik kan het weten, aangezien ik vroeger een plafond had waar ik elke nacht naar kon staren, toen ik nog geen behoefte had aan het gezelschap van de sterren.

Mijn verraderlijke blik glijdt over de daken naar het huis waar ik vroeger woonde, tussen de Handelsstraat en de Olmenstraat. Waar op dit moment waarschijnlijk een gelukkig gezin rond de eettafel lachend zit te vertellen over hun dag...

Er klinkt een dreun, gevolgd door gemompel, en ik schrik wakker uit mijn sombere overpeinzingen. Ik spits mijn oren en hoor de gedempte, zware stem van de wachter die ik zojuist van zijn taak heb ontheven.

‘... dook opeens achter me op, muisstil en toen... Voor ik het wist voelde ik een tikje op mijn schouder en toen een stomp in mijn gezicht.’

Een heel kwade en heel schrille vrouwenstem weergalmt door de schoorsteen.

‘In pestnaam, je bent een Flits, jullie zijn toch snel?’ Ze haalt diep adem. ‘Heb je tenminste zijn gezicht goed bekeken voordat je je liet beroven? Alweer.’

‘Alleen z’n ogen’, mompelt de wachter. ‘Blauw. Heel erg blauw.’

De vrouw snuift geërgerd. ‘Nou, dat is een hele hulp. Dan zal ik gewoon eventjes alle voorbijgangers op straat tegenhouden om te kijken of hun ogen voldoen aan die zeer nauwkeurige beschrijving van je.’

Ik onderdruk een grinnik op hetzelfde moment dat er aan de andere kant van de kamer iets kraakt, gevolgd door een koor van gedempte voetstappen. Uit het geluid van rottend hout dat kreunt onder verschillende nieuwe laarzenparen leid ik meteen af dat drie wachters zich bij de kloppacht hebben aangesloten.

Tijd om te gaan.

Ik spring van de schoorsteen, grijp me vast aan de verhoogde richel van het dak en zwaai mijn benen opzij, waardoor ik boven de straat bungel. Ik blaas mijn adem uit, laat los en bijt op mijn tanden om het niet uit te gillen als de zwaartekracht me naar de grond trekt. Met een zachte plof val ik onelegant in een wagen vol stro. De stugge stengels prikken als een van Adena’s spelden door mijn kleren en een wolk van roet en stro stijgt op in de nachtbries als ik op straat spring.

Terwijl ik de tijd verdrijf met sprietten uit mijn warrige haar plukken, begin ik aan mijn terugtocht naar het Fort, zigzaggend tussen aftandse venterskarren, stuk voor stuk verlaten zo laat op de avond, mijn voeten

dansend over afval en kapotte snuisterijen. Plunderaars die tegen muren leunen of zich tussen gebouwen verschansen fluisteren tegen elkaar als ik voorbijkom.

Door het geruststellende, koele staal van de dolk in mijn laars ontspan ik enigszins als ik een groepje mededaklozen passeer die zich hebben verzameld voor de nacht. Ik zie een vage glinstering van de paarse krachtvelden die sommigen kunnen oproepen om hen te beschermen, maar anderen hebben een gave die hun niet eens een veilige nacht kan garanderen, meteen ook de reden waarom ze in de sloppenwijken zijn beland.

Met vastberaden tred loop ik door terwijl mijn ogen voortdurend heen en weer schieten tussen de steegjes, mijn waakzaamheid verslapt geen moment. Arme mensen zijn niet kieskeurig. Een zilverstuk is een zilverstuk, al moeten ze er iemand voor beroven die het slechter heeft getroffen dan zij.

Onderweg kom ik meerdere wachters tegen die me dwingen mijn pas te vertragen zodat ik niet tegen ze op loop. Elke winkel, hoek en straat heeft een loerende koninklijke soldaat in wit uniform cadeau gekregen. Deze meedogenloze Imperialen zijn bij koninklijk decreet overal in de Vangstlaan gestationeerd vanwege de toegenomen criminaliteit.

Niks mee te maken.

Ik glip een smallere, doodlopende steeg in.

Verscholen in een hoekje ligt een wanordelijke barricade van kapotte karren, karton, oude lakens en de pest mag weten wat nog meer. Nog voordat ik halverwege de stapel vuilnis ben die we thuis noemen, verschijnt er een gezicht boven het Fort, achter een wilde bos halflange krullen.

‘Is het gelukt!?’

Ze ontwart haar lange benen, staat moeiteloos op en faseert zonder nadenken dwars door onze hoge vuilnismuur heen. Vervolgens stuitert ze op me af met zo’n hoopvolle blik in haar ogen dat je zou denken dat ik haar een echt dak boven haar hoofd en een warme maaltijd heb aangeboden. Die dingen kan ik haar natuurlijk niet geven, maar volgens haar heb ik iets bij me dat veel meer waard is.

Ik zucht. ‘Ik ben beledigd dat je aan me twijfelt, Adena. Ik had verwacht dat je na al die jaren iets meer vertrouwen had in mijn talent.’ Ik slinger mijn rugzak van mijn rug en haal de verfrommelde rode zijde eruit. Ik glimlach spontaan om haar blik vol ontzag.

Gretig graait ze de zijde uit mijn handen en laat haar vingers door de zachte plooiën van de stof glijden. Ze gluurt door de pony van krullen die voor haar bruine ogen hangt met een blik alsof ik in mijn eentje de plaag heb uitgeroeid in plaats van stof gestolen van een vrouw die het niet veel beter heeft dan wij.

Alsof ik de held ben en niet de schurk.

Adena's lach kan de strijd aangaan met de warme zon boven de Schroeivelden. 'Pae, jij en die behendige vingers van je zijn geniaal, weet je dat?'

Ze gooit haar armen om mijn nek en omhelst me zo stevig dat er nog meer honing langs mijn vest drupt.

'Over geniaal gesproken...'. Ik maak me los uit haar omhelzing om in mijn zakken te kunnen grabbelen. Ik haal zes gedeukte, doordrenkte broodjes tevoorschijn, die er maar een heel klein beetje onsmakelijk uitzien nu ze versierd zijn met plukjes stro.

Adena's ogen worden groot en meteen trekt ze er een uit mijn hand, al net zo gretig als de stof van daarnet. Midden in een hap draait ze zich om en beent zonder nadenken weer dwars door ons fort heen en ploft neer op de afgeschoten, ruwe tapijten aan de binnenkant van onze barricade. Ze klopt afwachtend op het plekje naast haar, maar ik moet eerst onhandig over het muurtje springen voordat ik kan gaan zitten.

'Ik durf te wedden dat Maria het niet grappig vond dat haar winkel werd geplunderd. Alweer. Die arme vrouw moet nodig haar beveiliging aanscherpen', zegt Adena tussen twee happen door, en een scheve grijns voegt zich bij de kruimels op haar gezicht.

Hoewel ik de vrouw de afgelopen jaren minstens één keer per maand heb bestolen, heeft ze voorlopig alleen nog maar kunnen achterhalen dat ik een hij ben. Ze doet in ieder geval haar best.

Ik haal mijn schouders op. 'Er stonden vanavond twee Imperialen meer dan anders voor haar winkel. Waarschijnlijk is ze al die gejatte honingbroodjes door de jaren heen helemaal zat.'

Adena knijpt haar ogen half samen als ze mijn glimlach ziet. 'De pest zij dank dat je kon ontsnappen, Pae.' Zodra ze de bekende uitdrukking heeft uitgesproken, klem ik mijn mond instinctief dicht terwijl de hare midden in een hap openvalt. Ze krimpt zichtbaar in elkaar en kucht fronsend. 'Sorry. Slechte gewoonte.'

Mijn vingers gaan als vanzelf naar de dikke ring om mijn duim, waar ik gedachteloos aan draai en ik glimlach zwakjes. Dit onderwerp

proberen we altijd uit de weg te gaan, al is het mijn schuld dat het ineens taboe is geworden.

En dat allemaal door een moment van zwakte waarvan ik wenste dat ik er niet zo opgelucht over was.

‘Het woord zelf vind ik niet vervelend, dat weet je, het is...’

‘De betekenis erachter’, onderbreekt ze me met een lachje en een griezelig goede imitatie van mijn stem.

Ik verslik me bijna in het zoete deeg van het lachen. ‘Heb je mij nou net geciteerd, A?’

Als reactie neemt ze nog een grote hap van haar honingbroodje voordat ze met volle mond verkondigt: ‘En je wordt niet misselijk van de herinnering aan de pest, maar van wat er daarna kwam.’

Ik knik langzaam terwijl ik afwezig over het afgesloten patroon van het tapijt onder ons ga, een vertrouwd gevoel onder mijn vingers. Bij het idee dat je de plaag bedankt die duizenden Ilyanen het leven heeft gekost, heb ik zelfs geen trek meer in zoete honingbroodjes. Dat je dat-gene bedankt dat heeft geleid tot zoveel verdriet, dood en discriminatie.

Maar tegenwoordig is iedereen alleen nog maar geïnteresseerd in degenen die niet zijn gestorven aan de pest. Jarenlang was het koninkrijk afgesloten van de buitenwereld, om te voorkomen dat de ziekte zich naar de omliggende steden zou verspreiden, en alleen de sterksten in Ilya hebben de aandoening overleefd die de structuur van de mens heeft aangetast. Snelle mensen werden uitzonderlijk snel, de sterken werden onoverwinnelijk, en zij die zich in de schaduw terugtrokken, konden zelf in schaduwen veranderen. Alleen Ilyanen kregen allerlei bovennatuurlijke gaven, de ene al krachtiger, nuttiger of machtiger dan de andere.

Geschenken als beloning omdat ze de plaag hadden overleefd.

Ze zijn Elites. Ze zijn buitengewoon. Ze zijn uitzonderlijk.

‘Zorg gewoon...’ Adena maakt haar zin niet af, maar port in haar plakkerige broodje. Voor een keer weet ze niet wat ze moet zeggen. ‘Wees gewoon voorzichtig, Pae. Als ze je te pakken krijgen en je kunt jezelf er niet uitlullen, dan...’

‘Ik red me wel’, zeg ik veel te luchtig, en ik negeer de angst die me overspoelt. ‘Ik ben hier goed in, A. Ik doe het al mijn hele leven.’

Ze glimlacht zuchtend en wuift mijn woorden weg. ‘Ik weet het, ik weet het. Je kunt je mannetje staan tussen de Elites.’

Weer voel ik een golf van opluchting, ik voel me tegelijkertijd schuldig en dankbaar dat ze me door en door kent. Want niet iedereen

die de pest overleefde had het geluk om speciale gaven te krijgen. Nee, de doodgewone mensen bleven gewoontjes, onbenullig... een Nul. En tientallen jaren na de plaag leefden Nullen en Elites vreedzaam samen.

Tot koning Edric een decreet uitvaardigde dat Nullen niet langer welkom waren in zijn koninkrijk.

Meer dan drie decennia geleden heerste er een ziekte in het koninkrijk. Het was waarschijnlijk een uitbraak van een of andere banale ziekte, maar de Genezers van de koning grepen deze gelegenheid aan om te verkondigen dat Nullen besmet waren met een niet-detecteerbare aandoening, en dat dat vermoedelijk de reden was waarom ze geen bijzondere vaardigheden hadden ontwikkeld. Langdurige blootstelling aan deze mensen zou schadelijk zijn voor de Elites en hun krachten, en uiteindelijk zouden Nullen ervoor zorgen dat de Elites de talenten die ze zo graag wilden beschermen kwijtraakten.

Ik rol nog net niet met mijn ogen als ik daaraan denk.

Mijn vader vond het onzin, en ik ben het met hem eens. Maar zelfs als ik kon bewijzen dat de koning zijn volk iets voorliegt, zou niemand een meisje uit de sloppenwijken geloven.

Maar de koning kon niet toestaan dat nietige Nullen ervoor zorgden dat zijn Elitemaatschappij verzwakte of aftakelde. Het was uitgesloten dat de buitengewone eigenschappen zouden uitsterven.

En dat was het begin van de Zuivering.

De verhalen over verzegend hete zandvlaktes bezaaid met lijken worden nu, jaren later, nog fluisterend gedeeld rond kampvuren, als griezelverhalen die kinderen tegen elkaar vertellen.

Plakkerige vingers sluiten zich om de mijne, de honing op Adena's handen is al net zo zoet als de glimlach die ze me toewerpt. Mijn geheim zit verborgen in de fonkeling in haar ogen, in haar loyale blik. Ik had me er al bij neergelegd dat niets in mijn leven ooit echt zou zijn. Elke vriendschap nep, en elk vriendelijk gebaar berekend.

'Verberg je gevoelens, verberg je angst, en verberg je vooral achter je façade. Niemand mag het weten, Pae. Vertrouw niets of niemand, alleen je eigen instinct.'

De zachte stem van mijn vader die nagalmt in mijn hoofd is ongevoelzaam ontvankelijk en herinnert me eraan dat elk deel van mijn leven een leugen moet zijn. En dat het meisje dat hier voor me zit misleid moet worden, net als de rest van het koninkrijk.

Eén avond was ik zo egoïstisch dat ik mijn verstand even verloor, maar meer was er niet nodig om ons allebei in gevaar te brengen.

‘Goed, genoeg over de pest’, zegt Adena opgewekt, en ze werpt een vlugge blik in de steeg voordat ze eraan toevoegt: ‘en jouw... situatie.’

Ik neem niet de moeite om mijn gegriinnik te onderdrukken. ‘Subtiliteit blijft een werkpuntje voor je, A, ook na twee jaar.’

Ik betwijfel of ze me zelfs maar heeft gehoord. Betwijfel of ze zich op iets anders kan richten dan de stof die nu tussen haar vingers glijdt. Haar ogen vliegen al over haar naaispullen, en Adena laat ons vorige gespreksonderwerp varen en begint te ratelen over de ontwerpen die ze met de nieuwe zijde zal maken. Haar warmbruine handen graven door restjes stof in het flikkerende licht van de straatlantaarn, beginnen randjes om te vouwen, hoekjes vast te spelden, prikken in haar vingers, waarna ze ongenadig vloekt.

We vervallen in een ongedwongen gesprek dat je alleen kunt voeren met iemand met wie je al jaren overleeft op straat, waardoor ik Adena’s gebrabbel als ze praat met de spelden tussen haar lippen makkelijk kan ontcijferen. Ik ga liggen en kijk uiteindelijk zwijgend naar haar behendige vingers en gefronste wenkbrauwen, te gefascineerd door haar werk om te kunnen slapen.

Mijn zware oogleden vliegen open door een scherpe pijn in mijn zij, ik ben mijn slaperigheid op slag vergeten. De puntige straatsteen die uitsteekt doet me suf mompelen: ‘Let op mijn woorden, ooit steel ik een veldbed.’

Adena rolt met haar ogen naar me, zoals elke avond dat ik dezelfde loze belofte maak. ‘Eerst voelen, dan geloven, Pae’, zegt ze zangerig.

Ik heb me al een keer of tien omgedraaid als ik een kriebelig, opgerold deken tegen mijn hoofd krijg. ‘Als je niet gauw stopt met woelen naai ik je vast aan de grond, ik zweer het’, fluistert Adena liefjes.

‘Eerst voelen, dan geloven, A.’

HOOFDSTUK 2

Kai

Een vuurbal scheert langs mijn hoofd en schroeit mijn haar er bijna af. Ik kan net op tijd wegduiken voor ik een tweede golf van hitte voel. Pest, Kitt is vrolijk vandaag.

Wiebelend op de bal van mijn voet zie ik dat een volgende vuurbal mijn kant op wordt gesmeten en er stroomt een vertrouwde adrenaline door me heen. Ik werp een schild van water op en hoor het vuur sissen, waarna het in een stoomwolk verdampst. Kitt knijpt zijn ogen tot spleetjes om me door de rook heen te zien, en spert ze weer open als ik opeens tegen hem op bots. We vallen neer en ik druk hem tegen de grond, mijn vlammeende vuist op zijn gezicht gericht.

‘Geef je je over?’ Onwillekeurig trekt er een lach over mijn lippen.

Hij kucht schamper en zijn ogen schieten van mijn gezicht naar de brandende vuist die ernaast is geheven. ‘Als ik nee zeg, ga je mij dan echt slaan, broertje?’ Kitts groene ogen twinkelen van plezier, ondanks het vuur dat op een paar centimeter van hem brandt.

‘Daar ken je het antwoord ondertussen wel op, volgens mij.’ Met een kleine glimlach breng ik mijn vuist verder naar achteren, klaar om toe te slaan.

‘Oké, oké, ik geef me over!’ brengt Kitt uit. ‘Maar alleen omdat ik het die arme Eli niet wil aandoen dat hij je gebroken neus weer moet rechtzetten.’

Ik stel me het gezicht van de hofarts voor als we zouden binnenvallen met een zoveelste botbreuk en grinnik cynisch. Ik sta op en steek mijn hand uit naar Kitt, die nog steeds languit op de grond ligt.

Uiteindelijk zegt hij: 'Pest, Kai, jij kunt beter met mijn krachten overweg dan ik.' Hij lacht naar me, maar zijn ogen lachen niet mee.

'En daarom zul jij regeren over het land,' zeg ik alleen maar, 'terwijl ik vecht op het slagveld, waar ik de vijand afleid met mijn woest aantrekkelijke uiterlijk.'

'Dus ik zou de vijand niet kunnen afleiden met mijn woest aantrekkelijke uiterlijk, bedoel je dat?' vraagt Kitt lachend, en hij trekt een beledigd gezicht.

'Ik bedoel dat we halfbroers zijn, wat betekent dat jij dus helaas maar half zo knap bent als ik.'

Kitt schiet weer in de lach. 'Als we die logica doortrekken, ben jij slechts half zo slim als ik.'

'De pest zij dank daarvoor.' Mijn woorden zijn nog niet koud of hij geeft me grijnzend een duw.

We lopen over het afgetrapte pad tussen de onverharde trainingsvelden van het kasteelterrein. Imperialen in opleiding en andere Elites met een hogere status sparren verder als we voorbijkomen, de meesten gebruiken hun krachten in plaats van wapens.

Hoofden draaien onze kant op, hun ogen branden al net zo hevig op mijn huid als de zon. Ik negeer de starende blikken en adem de vertrouwde geur van bloed, zweet en tranen in die rond de trainingsvelden hangt, voordat ik een zwaard uit het wapenrek pak en er een naar Kitt gooi, die me aankijkt met een uitdrukking die ik alleen kan beschrijven als geïrriteerd.

'Je weet dat ik liever met wapens vecht dan met krachten', zeg ik als reactie op zijn veelbetekenende blik, en routineus controleer ik de balans van mijn zwaard.

Kitt slentert verder de modderige ring in en rolt nog net niet met zijn ogen. 'Ja, ik weet wel dat je het leuk vindt om met een zwaard op me in te hakken.'

We beginnen om elkaar heen te lopen, en met een draai van mijn pols laat ik mijn zwaard zwaaien. 'Dat is toevallig een van mijn favoriete hobby's, klopt.' Onverwachts stap ik naar voren en sla met mijn zwaard hard tegen het zijne, waardoor er een schok door mijn arm trekt. 'Zie je wel, dit is toch leuk?'

Kitt knarst met zijn tanden. 'Heerlijk.'

We sparren verder en ik verval in een vertrouwde trance, waarbij ik mezelf verlies in het ritme van mijn dansende voeten door de ring.

Mijn hoofd wordt helder. De energie gonst door mijn lichaam. Als ik vecht heb ik het gevoel dat ik leef. Daar ben ik voor in de wieg gelegd, het heeft er samen met jaren van training en opleiding voor gezorgd dat ik mijn verstand niet verloor.

‘Een dwaze koning is een dode koning.’

Vaders woorden schieten door mijn hoofd, ze werden in mijn geheugen gedrukt toen ik als kleine jongen mijn beklag deed over mijn oersaai lessen. Maar ik moet er niet mee inzitten dat ik een dode of dwaze koning zou zijn, aangezien ik helemaal geen koning word. En nadat ik dat tegen vader had gezegd, was hij zo vriendelijk om voor mij een nieuwe lijfspreuk uit zijn mouw te schudden.

‘Een dwaze Handhaver is een onderdrukt rijk.’

Bemoedigend.

Een scherpe pijn in mijn onderarm haalt me met een ruk uit mijn gedachten.

‘Je kunt je kop er maar beter bijhouden, Kai, straks versla ik je nog.’ Ik ben vastbesloten die triomfantelijke grijns van Kitts gezicht te kloppen. ‘Ik zou niet willen dat mijn toekomstige Handhaver zijn werk maar ha...’

Voordat hij zijn opmerking kan afmaken, druk ik zijn zwaard al tegen de grond met het mijne en ga met een draai achter hem staan. In één vloeiende beweging zwaai ik mijn been omhoog zodat ik een dolk uit mijn laars kan trekken waarvan ik de scherpe punt tegen zijn rug druk.

‘Sorry, wat zei u, Uwe Majesteit?’ Ik laat hem los, en hij draait zich om terwijl ik een spottende buiging maak en de dolk weer in mijn laars stop. Dat levert me een stevige duw op die me bijna doet wankelen, een duw die ik een grinnikende Kitt met gelijke munt terugbetaal.

Zijn vuilblonde haar is veel vuiler dan blond op dit moment, het zit onder de modder van al dat rondrollen in de ring. We hebben ons shirt al lang uitgetrokken in de zomerhitte, en zijn gebruinde borst is al net zo bezweet als de mijne.

Het is bijna komisch hoe overduidelijk het is dat we halfbroers zijn, en geen broers. Behalve onze uiterlijke verschillen mis ik Kitts hartelijkheid en mist hij mijn hardheid. Hij is geduldig, aardig en geschikt voor de troon, net zoals ik geschikt ben voor het slagveld.

Hij is een monarch en ik ben een moordenaar.

‘Kai, luister je eigenlijk wel?’ Kitt knipt met zijn vingers voor mijn gezicht en kijkt tegelijk bezorgd en geamuseerd. ‘Pest, hoeveel bloed heb je verloren?’

Ik volg zijn blik en zie rode spetters op mijn arm, bloed sijpelt tussen mijn knokkels en drupt van mijn vingertoppen. ‘Daar gaat Eli’s vrije middag. Ik zal zeggen dat hij dat aan jou te danken heeft.’ Ik kijk op naar Kitt en verwacht een snedige reactie, maar zie dat zijn blik gericht is op iets aan de andere kant van het terrein. ‘Wie is er nou niet aan het luisteren?’

Mijn ogen dwalen af naar de gestalte die op ons af komt lopen, de leren trainingsoutfit strak om haar welvingen en lila haar wapperend in de wind. ‘O, kijk, Bitsige Blair’, mompel ik zacht voordat ze ons heeft bereikt, waardoor Kitt zich bijna verslikt in een lach.

‘Hé, jongens.’ Haar stem is koud en glad als ijs. ‘Hoe gaat het met trainen?’ Ze laat haar blik langzaam over ons heen gaan voordat ze met een vaag lachje om haar lippen weer naar ons gezicht kijkt. ‘Ben je je aan het voorbereiden op de Proeven, Kai?’

‘Ik heb geen voorbereiding nodig.’

Er verschijnt een grijns op haar gezicht. ‘Ik zou verwachten dat de toekomstige Handhaver een goede indruk wil maken op de bevolking door te winnen.’ Ineens is ze erg geïnteresseerd in haar nagels en doet ze alsof het haar koud laat.

Ik haal met een verveelde zucht een hand door mijn haar. ‘En dat ben ik ook van plan.’

Ze schenkt me een glimlach die allesbehalve aardig is. ‘Dat hoop ik maar, aangezien jij de beste Elite in jaren bent. Of dat beweren ze althans.’

Pest, hier gaan we weer.

Kitt doet een stap naar voren met een hand tegen zijn borst, alsof hij gewond is. ‘Au, Blair. Daar zal ik aan denken als ik koning ben.’

‘Ach, heb ik je trots gekrenkt, Kitt?’ Ze trekt een pruilmondje naar hem voordat ze zich weer tot mij richt. ‘Persoonlijk denk ik trouwens dat ik de Proeven ga winnen.’

Ik lach schamper en kijk naar haar frêle gestalte. ‘En waarom denk je dat jij geselecteerd wordt?’ zeg ik, hoewel ik heel goed weet dat ze inderdaad zal meedoen aan de Proeven.

Met één beweging van haar pols vliegt er een dolk van het wapenrek als reactie op mijn opmerking. Nog voordat ik met mijn ogen kan knipperen, hangt hij in de lucht en duwt hij tegen mijn halsader.

‘Als dochter van de generaal’, ze komt dichterbij tot er amper een paar centimeter tussen ons zitten en gaat fluisterend verder: ‘maak ik volgens mij een goede kans om toegelaten te worden tot de Proeven.’

Denk je niet?’ Ze giechelt zelfs als ze het zwevende mes verder tegen mijn keel drukt om haar woorden kracht bij te zetten.

Het gegons van de tientallen krachten van iedereen die om ons heen aan het trainen is dreunt door mijn bloed. Ik leg de andere gaven het zwijgen op en concentreer me op Blairs kracht die vlak onder mijn huid zoemt en zich gretig aanbiedt. Ze is een krachtige Telekineet, en haar demonstratie met die dolk is maar een fractie van wat ze met haar geest kan. Ik reik naar dat tintelende gevoel dat haar vaardigheid veroorzaakt en laat me erdoor overspoelen, breng het naar boven.

En dan word ik er één mee.

Net zoals ik met Kitts tweeledige water- en vuurkracht heb gedaan, en net zoals ik met alle krachten in de buurt kan doen.

Met een kil lachje stuur ik de zwevende dolk met mijn geest de andere kant op en druk hem tegen het harde leer over haar hart.

‘Nou, dan kun je maar beter gaan oefenen’, zeg ik zacht, waarna ik mijn greep op haar kracht loslaat en de dolk op de grond laat ploffen. Zonder verder nog iets te zeggen draai ik me om en been naar het kasteel.

Kitt komt zwijgend naast me lopen en lijkt net als ik in gedachten verzonken terwijl we door de poorten van het kasteel wandelen. De Proeven beginnen over twee weken al, en ik kan niet langer doen alsof ze niet bestaan en mijn rol erin naïef negeren.

Mijn aandacht wordt al snel afgeleid door de geur van gebraden kip en aardappelen die uit de keuken komt. Met een laatste blik op de uitzonderlijk zwijgzame Kitt loop ik door de keukendeuren.

‘Goedemiddag, dames.’ Ik lach naar de koks en bedienden die druk in de weer zijn met de voorbereidingen voor het avondmaal. ‘Hebben jullie me gemist?’ Neuriënd klim ik op een aanrecht en leun naar achteren op mijn handen. Een paar dienstmeisjes staren me aan en richten zich dan blozend weer op hun werk terwijl ze onder elkaar beginnen te fluisteren en giechelen.

De warmte van de keuken spoelt als een golf over me heen, waardoor mijn natte huid...

Mijn huid.

Ik ga met een hand door mijn haar en daarna over mijn gezicht, onaangedaan door het besef dat ik zonder shirt heb rondgelopen nadat ik het in de smerige ring had achtergelaten – een gewoonte die zelfs vader me niet heeft kunnen afleren.

Kitts gezicht verschijnt breed grijnzend om de hoek. ‘Ik dacht al dat

ik mijn lievelingsgerecht rook. Wat ben je toch een schat, Gail.' Hij loopt recht naar de kokkin die boven het gloeiende fornuis in een pot vol romige aardappels staat te roeren. Het zweet glanst op haar donkere huid.

Ze moet spontaan lachen als ze Kitts gezicht ziet. 'O, denk maar niet dat ik dit voor jou heb gemaakt, Kitty. Aardappelpuree is toevallig ook mijn lievelingskost.' Ze geeft hem een klopje op zijn wang en gaat dan verder met roeren. Dan kijkt ze naar mij, boven op het aanrecht, en naar mijn arm, waar de wond die ik was vergeten nog steeds bloedt.

Ze schudt haar hoofd en zegt streng: 'Geen bloed op mijn aanrecht, Kai.'

Daar moet ik om lachen. 'Het zou niet de eerste keer zijn.'

Ze schudt weer met haar hoofd, maar moet een glimlach onderdrukken. Gail stopt ons al extra eten en lekkers toe sinds we als jongetjes halfnaakt door het kasteel renden... en dat doen we kennelijk nog steeds. Ze heeft ons in deze keuken meer dan eens zien vechten om haar laatste honingbroodje.

'Het is alweer even geleden', zegt ze, terwijl ze haar aardappelen kruidt. 'Zijn jullie me zat?'

'Jou wel. Maar je eten nooit.' De woorden zijn mijn mond nog niet uit, of een klodder aardappelen vliegt mijn kant op. Ik heb de tijd of energie niet om weg te duiken en de puree voegt zich bij de aangekoekte modder op mijn gezicht.

'Met ons verveel je je nooit, hè?' mompelt Kitt, die tegen een richel leunt en kijkt hoe ik de brokjes uit mijn haar pluk.

Ik spring van het aanrecht en loop naar de kokkin om haar een kus op de wang te geven. 'Altijd leuk om je te zien, Gail.' Ik reik om haar heen, neem een appel uit de mand en zeg: 'Ik kijk al uit naar ons volgende voedselgevecht.' Nadat ik er eentje naar Kitt heb gegooid, wrijf ik met mijn eigen appel over mijn broek en neem een hap.

'Prins Kai?'

Ik verstijf, zucht en draai me naar de stem achter me. Een jonge jongen kijkt nerveus op, frunnikend aan de zoom van zijn overhemd. Ik trek mijn wenkbrauwen op, overduidelijk ongeduldig.

'De koning vraagt uw aanwezigheid in de troonzaal.'

HOOFDSTUK 3

Paedyn

Het wiel van een venterskar rolt over mijn tenen. Ik slik een gil in, maar de grove reactie die erop volgt gooi ik er gewoon uit, gericht op de onoplettende man die onbewust mensen verminkt met zijn wagen.

Wat een prachtig begin van de dag.

Ik heb onrustig geslapen vannacht, woelend omdat ik geplaagd werd door mijn terugkerende nachtmerries. Flarden van mijn stervende vader en ik die alleen hulpeloos zijn hand kan vasthouden, ik die omhoogklim in een dichtgetimmerde schoorsteen, en Adena, de enige persoon die ik nog heb in deze wereld, die gillend van me wordt weggesleurd.

Ergens tussen mijn vele nachtmerries deed Adena een halfslachtige poging om me wakker te schudden. Ik draaide me kreunend om en probeerde nog een laatste restje droomloze slaap mee te pikken. Ik word als dief ook best vaak beroofd van mijn nachtrust.

Volhardend als altijd gooide Adena het over een andere boeg, en begon me met restjes ruwe stof te bekogelen, tot ik uiteindelijk een witte lap opstak om me over te geven.

De zon, loom als altijd, gluurt langzaam over de oude gebouwen en hult de Vangstlaan in ochtendschaduwen terwijl ik over keien loop. De straat komt tot leven met de bedrijvigheid van onderhandelende koopmannen en bedelaars die iedereen aanklampen die hun een blik gunt, en ik ga helemaal op in de chaos van de sloppenwijken.

Mijn handen jeuken om wat eten mee te graaien voor mijn rammelende maag en voor Adena. Mijn ogen speuren de straat af, op zoek naar mijn volgende ongelukkige slachtoffer, als...

Er klopt iets niet.

Veertien. Er staan maar veertien Imperialen langs de kant van de weg.

Maar het zouden er minstens zestien moeten zijn vandaag.

Ik kan het weten, want ik ken hun werkschema uit mijn hoofd.

Eihoofd en Haakneus staan op hun gebruikelijke plek voor Maria's winkel, samen met enkele andere Imperialen met net zulke beeldende namen. Het valt niet mee om creatieve bijnamen te verzinnen voor die eikels, aangezien de helft van hun gezicht schuilgaat achter een wit leren masker, dus ik ben best trots op de namen die ik heb bedacht.

Normaal gesproken zou het vooruitzicht van minder wachters een opluchting moeten zijn, maar het baart me zorgen. Misschien ben ik dan toch ineens paranormaal begaafd geworden.

Mijn maag gromt nijdig, ongeduldig als altijd.

Eerst eten, daarna pas dat vreemde voor gevoel.

Ik loop soepel door de menigte, terwijl ik een paar appels gris van de wagen die over mijn tenen reed, mijn wraak zo zoet als het knapperige fruit waar ik een hap van neem. Ik blijf even tegen de muur van een bouwvallige winkel leunen en dan valt mijn blik op een jongen, een leerjongen volgens mij, die aan het afdingen is bij een verkoper. Ik zie hoe hij de man boos aanstaart voordat hij een paar munten neersmijt en een bundel meegraait van iets wat lijkt op zwart leer. Snel tel ik de zilverstukken die boven op de kar rollen en ik zie in een oogopslag dat het er veel te veel zijn.

Hij heeft haast. Daarom is hij bereid het dubbele van de prijs te betalen in plaats van de tijd te nemen om te onderhandelen. En hij heeft geld in overvloed.

Een perfect doelwit.

Ik loop de straat op, achter de jongen aan die zich nu gejaagd een weg tussen de mensen baant, terwijl ik aan het leren koordje trek dat mijn haar uit mijn gezicht en nek houdt. Mijn haar tuimelt als een waterval van warrige, zilverkleurige golven over mijn rug, en ik vervloek de drukkende hitte waardoor mijn nek nu al plakt van het zweet. Ik laat een gordijn van haar over mijn schouder en mijn gezicht vallen, en verander in het toonbeeld van onschuld.

'Zorg ervoor dat ze je onderschatten. Zorg ervoor dat ze je negeren, tot je gezien wilt worden.'

Ik heb de stem van mijn vader al zo ontzettend lang niet meer gehoord dat de herinnering aan dat zachte geluid bijna met hem de

dood in dreigt te verdwijnen.

Die gedachte verdampt zodra we tegen elkaar lopen.

Ik struikel en probeer de nietsvermoedende leerjongen vast te pakken terwijl ik mezelf laat vallen. Met een vuist grijp ik zijn shirt vast, terwijl ik de andere in de zak van zijn vest laat glijden waar ik hem zijn munten zag pakken. Ik voel zes zilverstukken, onderdruk de aandrang om ze allemaal te stelen en pak er drie.

Hebzucht is iets hardnekkigs, maar ik dwing mezelf om de andere drie te laten zitten, in de wetenschap dat hij vermoedelijk slim genoeg is om te merken dat zijn geldbuidel lichter aanvoelt. En ik heb al genoeg littekens op mijn rug van de keren dat ik betrapt werd.

Maar net op het moment dat ik mijn hand wil terugtrekken en een verontschuldiging mompel omdat ik de jongen bijna omver heb gelopen, blijven mijn vingers haken aan de voering van zijn jasje. Nee, niet zomaar de voering... een geheime binnenzak. Er zit een gevouwen stukje perkament in en in een opwelling die ik niet kan verklaren of rechtvaardigen, besluit ik ook dit mee te graaien voordat ik mijn hand terugtrek en bedeesd opkijk naar de leerjongen.

Door het haar voor mijn gezicht staar ik in zijn opengesperde bruine ogen. Ik trek een diepbeschaamd gezicht en laat vlug zijn shirt los.

Terwijl ik een haarlok uit mijn ogen blaas, doe ik een stap naar achteren om de afstand tussen ons te vergroten. 'Het spijt me verschrikkelijk, meneer!' Ik dwing mezelf om buiten adem, beschaamd en onschuldig te klinken. 'Ik weet zeker dat ik de enige in heel Ilya ben die kan struikelen over lucht!'

Ga je gang. Onderschat me maar. Negeer me maar.

Hij haalt een hand door zijn krullen en grinnikt. 'Geen probleem. Je hebt blijkbaar talent.' Hij zegt het met een glimlach, maar kijkt me naar mijn gevoel net iets te lang aan. Ik knik dus snel, grijns en draai me dan op mijn hakken om en verdwijnen in de drukke straat.

De suikerachtige geur van honingbroodjes komt me tegemoet als ik langs Maria's winkel slenter en in een van de vele zijstraatjes van Vangst afdraai. Het briefje dat ik heb gejat wordt vochtig van het zweet in mijn vuist. Wat kan er in vredesnaam op dit stukje papier staan waardoor het zo goed verborgen moest worden?

Dat moet ik weten.

Met mijn rug tegen de groezelige muur gedrukt vouw ik de randjes van het briefje open. Er staat iets op geschreven:

Bijeenkomst vannacht om kwart over twaalf.
Wit huis tussen Handels en Olm.
Breng het materiaal mee.

Ik staar naar het papiertje en knipper met mijn ogen terwijl mijn hart bonst van verwachting.

Dat is mijn huis.

Nou ja, dat wás mijn huis.

Aan de schuine letters en de inktvlekken is te zien dat wie dit ook heeft geschreven het waarschijnlijk snel wilde wegmoffelen voor nieuwsgierige ogen.

Nieuwsgierige ogen zoals die van mij.

Er komen een heleboel vragen in me op, de ene nog verwarrender dan de andere. Waarom worden er in pestnaam bijeenkomsten georganiseerd in mijn huis?

Voormalige huis. Je bent weggegaan, weet je nog?

En daar midden in de nacht bijeenkomen met materiaal...?

Het leer.

Ik struikel over de ongelijke keien, waardoor ik weer in de werkelijkheid beland en me realiseer dat ik liep te ijsberen. Mijn gedachten schieten nog steeds alle kanten op, maar ik stop het verkreukelde briefje snel weg en loop de drukke straat op die nu baadt in het zonlicht. Ik schud mijn hoofd om het helder te krijgen en wring me tussen de ruiende, roddelende en ruziënde mensen.

Daarna zigzag ik weer tussen de wagens door om eerlijk de kost te gaan verdienen... met stelen. Tijdens het werken vraag ik me af of Adena al kleren heeft kunnen verkopen aan het andere eind van de straat.

Zij verkoopt spullen, ik neem ze mee zonder te betalen.

En zo hebben we de afgelopen vijf jaar een leven voor onszelf opgebouwd. Ik was nog maar net dertien en moederziel alleen op de wereld toen ik Adena nogal letterlijk tegen het lijf liep. Of nou ja, ze liep dwars door me heen.

Ik zal de uitdrukking op het gezicht van de Imperiaal nooit meer vergeten die achter haar aan rende en iets riep over gestolen gebakjes. En zonder aarzelen stak ik kordaat mijn voet voor hem uit. Zodra ik zag dat de wachter met zijn gezicht tegen de stoep knalde, draaide ik me om en achtervolgde het slungelige meisje met de krullen dat dwars door me heen was gerend.

Die dag ontstond er een ongemakkelijk verbond, en daar had het bij moeten blijven.

Mijn hand blijft boven een grote grapefruit hangen als er opeens een ijzinglekkende gil door de chaos van Vangst klinkt. Ik draai me om, denk niet meer aan het fruit, en speur de menigte af, op zoek naar de bron van het geluid. Mijn ogen blijven hangen bij een kleine, ineengezakte gestalte tegen een houten, rood bevelde paal in het midden van de straat. Boven de kleine jongen staat een Imperiaal met een zweep in de hand die met een walgelijk zelfingenomen blik naar het kind staart. Die blik ken ik maar al te goed. Ik heb veel te vaak in de schoenen van die bloedende jongen gestaan.

Hij is op heterdaad betrapt.

Ik vraag me af wat hij heeft gestolen, waar hij zo'n afranseling aan heeft verdiend. Een stuk fruit? Misschien een paar zilverstukken van een verkoper? Ik herinner me dat ik me tegen die houten paal liet zakken, trillend van de pijn bij elke slag van de zweep, terwijl ik mijn uiterste best deed om het niet uit te schreeuwen. De pijn trekt weg, maar de littekens blijven om je eraan te herinneren dat je beter je best moet doen.

De jongsten worden altijd gepakt. Ze zijn wanhopig. Ze hebben nog niet geleerd hoe ze hun gulzigheid onder controle krijgen of hoe ze kunnen leven met een hongergevoel, waardoor ze makkelijke prooien zijn die Imperialen gebruiken om een voorbeeld te stellen.

Je kunt niks voor hem doen.

Die woorden moet ik in mijn hoofd stampen, zodat mijn voeten niet automatisch in de richting van de jongen bewegen. Want ik heb het ooit geprobeerd. Ik heb geprobeerd tussenbeide te komen om een klein meisje te helpen dat me aan mezelf deed denken. Doodsbang en vastbesloten om die angst nooit te laten zien. Toen ze naar me opkeek, zag ik in haar vurige blik mijn eigen vuur. Mijn poging om haar te helpen leidde uiteindelijk tot meer zweepslagen voor ons allebei.

Met een grimas draai ik me snel weg van het gruwelijke tafereel, maar krijg in plaats daarvan een mond vol ruw, verkreukeld uniform binnen als ik tegen het onderkruipsel knal dat het draagt.

De Imperiaal kijkt op me neer, met een geamuseerde blik in zijn ogen achter dat witte masker. Hoewel hij minstens tien jaar ouder lijkt dan ik, met raar blond piekhaar, laat hij zijn blik langzaam over mijn lichaam glijden. Ik doe mijn best om er niks uit te flappen dat hij me betaald zal zetten.

De meeste Imperialen gedragen zich niet bepaald galant tegenover jonge meisjes – of tegenover wie dan ook – en ik ben niet van plan om erachter te komen of hij een uitzondering is. ‘Neem me niet kwalijk, meneer. Ik ben vandaag blijkbaar ongelooflijk onhandig’, zeg ik, en ik wil al in de menigte verdwijnen.

Een klamme hand pakt mijn pols vast en draait me weer om. Met al mijn kracht verzet ik me tegen het sterke instinct mijn knie in zijn kruis te rammen en zijn hoofd tegen de keien onder onze voeten te beuken.

‘Vanwaar die haast?’ Er trekt een siddering door me heen als ik zijn brede grijns en zwarte ogen zie, en de alcoholwalm maakt me alleen maar ongeruster.

Ik glimlach en dwing mezelf beleefd te blijven, terwijl ik me loschud uit zijn greep. ‘Ik wilde gewoon nog een paar boodschappen doen voordat het te druk wordt op de markt.’

‘Hm’, broemt hij en hij neemt me achterdochtig op. ‘Zeg eens, meisje, welke kracht heb je?’ Ik doe mijn best om niet te verstijven als hij grijnzend verdergaat: ‘Bij koninklijk decreet moet ik iedereen ondervragen van wie ik het gevoel heb dat ze... ondervraagd dienen te worden.’

Hij vindt het heerlijk om de macht in handen te hebben. De macht te hebben.

‘Ik ben een Doorsnee’, zeg ik snel. Met mijn rang in de voedselketen van Elites wil ik bewijzen dat ik geen bedreiging voor hem vorm en onbelangrijk ben. ‘Een Helderziende.’ Ik kijk recht in zijn kille ogen als ik het zeg, in een poging zijn ijsskoude hart te overtuigen.

‘O, echt? Ik heb nog nooit een Helderziende ontmoet.’ Onheilspellend snuivend doet hij een stap naar me toe en brengt zijn hoofd dicht bij het mijne, waardoor me weer een alcoholgeur overvalt. ‘Bewijs het dan.’

Met dat bevel heb ik het zo langzamerhand wel gehad.

Ik kijk de Imperiaal weer in de ogen, ik wil niet dat hij denkt dat ik bang ben, dat plezier gun ik hem niet, ook al klopt mijn hart in mijn keel.

‘Ik voel woede en... spijt bij u. U bent... Uw relatie is pas op de klippen gelopen. Nou ja, uw vrouw heeft u verlaten.’ Ik moet lichtjes glimlachen om zijn verblufte gezicht. ‘En als u meer details wilt, want nou ja, ik moest het bewijzen, het is omdat u...’ Ik maak mijn zin niet af, knijp mijn ogen dicht en druk mijn vingers tegen mijn slaap om er een overtuigende show van te maken. ‘... Omdat u haar hebt bedrogen? Wacht, ik krijg nog iets anders door...’ Ik tuur op naar zijn gezicht, dat nu rood ziet van razernij, terwijl ik over mijn slaap blijf wrijven. ‘U...

u wilt haar terug. Maar zij wil u niet...'

Ik had de klap in mijn gezicht verwacht voordat ik mijn wang voel branden.

Er vliegt bloed uit mijn mond, en ik houd mijn hoofd van hem weggedraaid als hij vlak bij mijn gezicht gromt: 'Je bent een heks. Verdwijnt uit mijn ogen, vuile Doorsnee.'

Ik tol een beetje maar glimlach, mijn mond vol bloed dat al over mijn kin druipt. Met moeite struikel ik tegen een wagen en gris achter mijn rug een stuk stof mee dat over de rand hangt. Ik draai me snel om, druk de bundel tegen mijn borst en scheur met mijn tanden een hoekje af om mijn bebloede mond en kin mee af te veggen. Een stukje van de stof zal ik als servet gebruiken en de rest is voor Adena. Twee vliegen in één klap.

Ik prop de overgebleven lap stof in mijn rugzak, die nu vol eten, munten en andere gestolen spullen zit, en loop terug naar het Fort, terwijl ik de afgelopen vijf minuten opnieuw afspeel in mijn hoofd.

Het was niet moeilijk om de Imperiaal op de kast te jagen, en ik wist dat hij me een klap zou geven zodra dat gelukt was, maar me dan zou laten gaan. Dat had ik al een paar keer eerder laten gebeuren. En het was ook niet moeilijk om mijn talent als Helderziende aan te tonen, aangezien het bewijs overduidelijk was.

De smalle witte streep om zijn lege ringvinger was mijn eerste aanwijzing dat hij ooit getrouwd was. Dan was er nog het feit dat hij zijn trouwring nu aan zijn andere hand draagt in plaats van hem te verkopen, waaruit ik kon afleiden dat hij nog steeds om zijn ex-vrouw geeft en waarschijnlijk nog naar haar verlangt. Het ongekamde haar, het gekreukte uniform en de whiskyadem bewijzen dat hij een alleenstaande man is die geen vrouw meer heeft die hem er toonbaar kan laten uitzien.

Mannen zouden uitsterven als er geen vrouwen waren om voor hen te zorgen.

Die opmerking over overspel was een berekende gok, gebaseerd op de manier waarop hij naar me keek en de uitstekende reputatie die Imperialen voor zichzelf hebben opgebouwd. Met die aanname had ik duidelijk een gevoelige snaar geraakt, voordat zijn vuist mij raakte.

Onder de hete middagzon loop ik zoals elke dag terug naar het Fort om samen met Adena te lunchen. Ik slenter op mijn gemak door Vangst, knabbelend aan een appel om de knagende honger te verdrijven.

In de lucht hangt de zilte geur van de vis op de venterskarren.

Kinderen die elkaar lachend achternazitten in de straat schieten voor mijn voeten. Het geluid van onderhandelende en vloekende stemmen klinkt als een refrein in mijn oren, een melodie die ik uit mijn hoofd ken.

Mijn oog valt op een groot gekleurd spandoek dat door een Klauteraar boven de drukke steeg tussen twee winkels wordt gehesen. Hij beklimt de gladde winkelmuur alsof er lijm aan zijn handen en voeten zit. Terwijl hij het touw vastbindt, richt ik mijn aandacht op de grote zwarte letters op het groene spandoek:

De zesde Zuiveringsproeven staan voor de deur.

Ter ere van de Zuivering.

Met dank aan de Pest.

Bewijs eer aan je koninkrijk, je familie en jezelf.

Jij kunt de volgende zegevierende Elite zijn.

Ik grinnik luid en verslik me bijna in een stukje appel. De Zuiveringsproeven zijn niet om mee te lachen, maar ik vind het een grappig idee dat ze bedoeld zijn om iets te vieren. Ter ere van de Grote Zuivering meer dan dertig jaar geleden werden de Proeven in het leven geroepen, zodat mensen hun bovennatuurlijke krachten konden laten zien en eer konden bewijzen aan het enige Elitekoninkrijk.

Ik zou niet zeggen dat onschuldige mensen vermoorden eer bewijst aan mij, mijn koninkrijk of mijn familie – niet dat ik familie heb. En toch worden elke vijf jaar jonge Elites gekozen om in deze proeven te strijden voor de roem en genoeg geld om een eigen kasteel te bouwen, waarin ze kunnen ontsnappen aan het trauma dat de Proeven hun hebben opgeleverd.

Maar wat me nog het meest doet trillen van het lachen en van woede is dat de mindere Elites, de mensen met gaven die Defensief en Doorsnee zijn, wordt wijsgemaakt dat ze een kans maken om deze krankzinnige Proeven te winnen. Opeens voel ik me verdoofd als ik naar alle opgewonden mensen om me heen kijk die grijnzend en wijzend onder de aankondiging samendrommen.

Wij zijn altijd de eersten die sterven.

De Elites die mee strijden worden niet gekozen, maar worden geboren voor hun lot. Ze zijn van koninklijke afkomst of hebben een hogere status op Eliteniveau. Ik scan de menigte en zie lachende gezichten van mensen met Doorsneegaven die puur als vermaak mogen meedoen aan

de Proeven, nadat de koning ons een kandidaat heeft laten kiezen om ons te vertegenwoordigen.

Hoewel de koning beweert dat andere Elites doden in de arena niet mag, weet iedereen dat ook de dood deelneemt aan de proeven. Stervende tieners zijn blijkbaar ook enorm vermakelijk, en als de Elites zelf niet aan het moorden slaan, zal de koning wel aan de touwtjes trekken in de arena.

Ik worstel me door de meute heen die zich onder het spandoek heeft verzameld. Iedereen praat door elkaar heen over wie Vangst zal vertegenwoordigen en wat ze met het prijzengeld zouden doen.

Er zijn maar weinig momenten in mijn leven geweest dat ik niet jaloers was op de Elites. Maar als ik me voorstel dat ik moet deelnemen aan de Zuiveringsproeven ben ik nog nooit zo dankbaar geweest dat ik onbeduidend en onbelangrijk ben.

Een complete Nul.

HOOFDSTUK 4

Paedyn

‘Ga je dat nog opeten?’ Adena gluurt naar de half opgegeten sinaasappel in mijn schoot. Ik zit tegen de muur achter het Fort geleund. ‘Nee, neem maar.’ De woorden zijn mijn mond nog niet uit of ze leunt al naar voren, haar krullen waaien in het zachte briesje als ze het fruit pakt en een stukje opeet.

De Imperiaal met de ijzeren vuist was zo aardig me een gespleten onderlip te bezorgen en die doet pijn als ik eet. ‘Hoe ging het bij jou vandaag?’ vraag ik, terwijl ik afwezig aan de brede zilveren trouwring om mijn duim draai.

Het koele staal van mijn vaders ring prikt in mijn huid, wat me zoals altijd kalmeert. Ik denk dat ik die van mijn moeder ook zou hebben gekregen als ze er niet mee begraven was toen ik nog een baby was. Ziekte, had mijn vader verteld. Ze was tenslotte een Nul, en wij zijn blijkbaar zwakkere, ziekelijke mensen.

Maar toch trouwde hij met haar. Toch hield hij van haar. Beschermd haar. Bewaarde haar geheim, net zoals het mijne.

Adena zucht, en ik word weer naar het heden gekatapulteerd als ze tussen twee happen sinaasappel zegt: ‘Ik mag niet klagen. O, ik heb eindelijk die top verkocht waar ik een eeuwigheid aan heb gewerkt! Voor drie zilverstukken zelfs! Weet je wel, die groene met de watervalhals en geschulpte zoom?’ Ik kijk haar verward aan, zoals ik altijd doe als ze met naaiermen begint te goochelen. ‘Als het op kleren aankomt, ben je echt een hopeloos geval, Pae.’

Ik kijk naar mijn gehavende top onder het olijfgroene jasje. Alles

veranderde op de dag dat Adena het vest met zakken voor me maakte, waarvan ze wist dat het me goed van pas zou komen als dief. Die dag groeide een ongemakkelijk verbond uit tot een standvastige vriendschap.

Adena tikt met een vinger tegen haar mond, alsof ze ergens over nadenkt. 'Ik durf te wedden dat, als je de juiste kleren zou dragen, iedereen het te druk zou hebben met naar je te staren om te merken dat ze door jou werden bestolen.'

Ik snuif. 'Ik heb liever niet dat mensen naar me staren als ik een misdaad bega. Dat lijkt me eerder averechts te werken.'

Ik pak mijn dolk, stop hem in mijn laars en strijk met mijn vingers over de versieringen op het zilveren gevest. Naast zijn ring is dat het enige aandenken dat ik nog heb van mijn vader – ik heb ze allebei altijd bij me. Ik bewonder het wapen voor de honderdste keer als me met een schok iets te binnen schiet. 'Wees voorzichtig, A. Om de een of andere reden zijn er vandaag minder wachters dan anders, en dat zit me dwars. Probeer...'. Ik zoek de juiste woorden. 'Kijk gewoon goed om je heen of je niets ongewoons ziet, oké?'

Ze lijkt een beetje van slag, maar knijpt haar ogen dan lacherig samen. 'Is dat die paranormale begaafdheid van je die je waarschuwt voor gevaar?'

'We moeten echt werken aan je subtiliteit', verzucht ik hoofdschuddend en ik glimlach.

Ik sta op en rek kreunend mijn beurse lijf uit. Adena pakt haar kleren bijeen, allemaal in verschillende maten en kleuren, en zwaait met tegenzin naar me voordat ze weer naar de hoofdstraat loopt, in de hoop om voor zonsondergang nog een paar stuks te verkopen.

Ik loop in de late middagzon in de richting van het drukke marktplein. Ik begin met een paar makkelijke klussen, om op te warmen. Eerst jat ik wat fruit en stoffen, en als ik dat beu ben, schakel ik over op grotere en waardevollere spullen. Vanavond ben ik vooral op zoek naar geldbuidels en horloges.

Mijn oog valt op een man met donkerblauw haar en een glimmend horloge om zijn mollige pols en ik besluit meteen dat hij mijn volgende doelwit wordt. Ik ontdek nog een paar andere abnormale haarkleuren in de menigte voor me, het bewijs dat een plaag die genen aantast nog meer voordelen heeft dan alleen bovennatuurlijke gaven. Zelf heb ik zilverkleurige lokken, maar een kracht heb ik er niet bij gekregen.

Het duurt veel te lang voor ik de blauwharige man kan afschudden nadat ik zijn horloge heb gestolen. Niet omdat hij me betrapt heeft,

maar omdat hij maar tegen me aan bleef kletsen. Nadat ik tegen hem op was gelopen en stiekem het accessoire van zijn pols had geschoven, was het duidelijk dat de arme man stond te popelen om te roddelen met iedereen die naar hem lachte of zelfs maar naar hem keek.

Ik sta op het punt om deze vruchtbare dag voor gezien te houden als er plotseling een lange gestalte verschijnt, helemaal in het zwart gekleed. Hij heeft een zelfverzekerde houding, compleet anders dan de ineengedoken daklozen die zo weinig mogelijk willen opvallen.

Maar deze man... deze man zuigt de aandacht naar zich toe.

Hij draagt een los zwart overhemd in een strakke zwarte broek met een eenvoudige riem. Zijn overhemd met kraag is half dichtgeknoopt, waardoor een gedeelte van zijn gebruinde borst te zien is. Zijn gezicht is vanaf deze afstand lastig te onderscheiden, maar zijn gitzwarte, golvende haar valt warrig over zijn voorhoofd. Met zijn handen diep in zijn zakken loopt hij met grote passen verder de markt op, kalm en koelbloedig.

Hij is niet van hier. Dat zie ik aan de manier waarop hij om zich heen kijkt, alsof hij alles in zich opneemt. Hij is waarschijnlijk een Offensieve Elite, een Elite met aanvallende krachten met een hogere status of van koninklijke afkomst die zich zelden in de sloppenwijken vertoont. Aan zijn manier van lopen en aan zijn glanzende schoenen kan ik zien dat deze man veel meer dan een paar schamele zilverstukken bij zich heeft. Met samengeknepen ogen probeer ik te achterhalen waar hij zijn buidel bewaart.

Daar.

Zwaaiend tegen zijn been, met een touwtje vastgemaakt aan zijn riem, hangt een zakje dat veel Ilyanen gebruiken voor hun geld. Vooral de zelfverzekerde types, aangezien een onbewaakte geldbuidel een makkelijke prooi is voor een dief. Een makkelijke prooi voor mij.

Deze arme man wordt mijn laatste doelwit vanavond.

Gelukkig is hij vreselijk lang, anders was ik hem al kwijtgeraakt in de drommen mensen. Vrouwen van alle leeftijden kijken op als hij voorbijkomt, in een poging de knappe vreemdeling beter te kunnen bekijken voordat hij in de menigte verdwijnt. Ik duw de mensen aan de kant en loop achter hem aan, totdat hij de hoofdweg tussen de venterskarren verlaat naar een minder drukke straat. Ik schud mijn haar los en laat de lange golven over mijn schouders vallen terwijl ik een andere straat insla om hem de pas af te snijden. Het steegje waar ik doorheen glijp komt uit op de straat die de man koos... en nu loop ik recht op hem af.

Ik kijk niet op als we tegen elkaar knallen.

Volgens mijn gebruikelijke routine strompel ik naar achteren van de impact, terwijl ik mijn natuurlijke instinct onderdruk om mijn evenwicht te zoeken en stevig te blijven staan. Sterke armen slaan zich om mijn middel om me op te vangen, waardoor zijn geldbuidel open en bloot ligt voor schooiers zoals ik. Ik grijp de voorkant van zijn overhemd vast, alsof het een reflex is om in evenwicht te blijven. In werkelijkheid moet ik gewoon een reden hebben om mijn handen dicht bij zijn lichaam te brengen zonder argwaan te wekken.

Hij voelt anders aan dan de uitgemergelde sloppenwijkjongens.

De gedachte verdwijnt zodra ik mijn hand in de geldbuidel aan zijn heup stop, waar mijn vingers voelen dat er minstens twintig muntstukken nonchalant aan de riem van deze jongeman hangen. Hij moet wel heel veel vertrouwen hebben in zijn eigen kracht om hier in Vangst rond te lopen met zo'n... nou ja, vangst.

Ik ben geneigd de buidel los te rukken en weg te rennen, ook al weet ik dat hij me na drie passen te pakken zou hebben. Maar aangezien ik niet weet wanneer ik de volgende keer zo'n geweldige kans zal krijgen, weiger ik te vertrekken zonder minstens de helft van wat er in zijn geldbuidel zit.

Maar hij zal het meteen merken als ik de helft pak.

Ik probeer mijn gedachten op een rijtje te krijgen.

Leid hem dan af.

In een paar tellen vormt zich een plan en vliegensvlug pak ik de helft van de munten in mijn vuist, voordat ik voorzichtig mijn ene hand uit zijn geldbuidel haal en met mijn andere hand mijn evenwicht zoek. Dan kijk ik langzaam op van zijn gedeeltelijk ontblote borst, waar de rand van een donkere tattoo achter de vouwen van zijn shirt zichtbaar is.

Mijn ogen ontmoeten eindelijk de zijne.

Het is alsof ik recht in een onweersbui kijk.

Zijn ogen hebben de kleur van regenwolken boven Ilya, van de rook die uit de schoorstenen boven ons kringelt, van de gestolen zilveren munten in mijn samengeklemd hand. Zijn donkere, lange wimpers steken af tegen zijn staalgrijze ogen, die nu over mijn gezicht glijden. Van schrik gaan zijn donkere wenkbrauwen omhoog, zijn hoekige kaak verstrakt, zijn uitgesproken jukbeenderen worden nog meer benadrukt.

We staren elkaar aan.

Opeens ben ik me bewust van elke plek waar hij me aanraakt. Zijn

sterke armen zitten nog steeds om mijn middel en houden me half over-eind, maar zijn blik voelt ook als een streling. Ik schraap mijn keel, haal mijn gebalde hand van zijn overhemd, waaronder een fijne, gekreukte stof tevoorschijn komt, en stap uit zijn armen.

Zijn mondhoek krult omhoog, waardoor ik een glimp van een kuiltje in zijn rechterwang opmerk. Langzaam haalt hij zijn armen van mijn middel, zijn handen blijven achter de ruwe onderkant van mijn vest haken.

Eelt. Hij vecht vaak.

Je hoeft geen helderziende te zijn om dat te achterhalen, het is duidelijk te zien aan zijn lichaamsbouw. Bij de gedachte dat hij een getrainde strijder is die twee keer zo lang is als ik, breng ik mijn handen onopvallend achter mijn rug om het bewijs van mijn misdaad te verbergen. De muntstukken glijden geruisloos in mijn achterzak en ik haal diep adem om mezelf bij elkaar te rapen.

‘Val je altijd in de armen van knappe onbekenden, of is dit iets nieuws voor je?’ Zijn vraag gaat gepaard met een grijns, waardoor het kuiltje weer verschijnt, samen met een rij witte, rechte tanden.

‘Nee, alleen bij de verwaande types.’ Ik glimlach koeltjes, terwijl hij naar me kijkt alsof ik een puzzel ben die hij probeert op te lossen, zichtbaar geamuseerd.

Leid hem af.

Grinnikend gaat hij met een hand door zijn golvende haar, zwart als ebbenhout, maar het wordt alleen maar warriger. Zijn ogen kijken vorsend in de mijne, en hij zegt: ‘Nou, blijkbaar heb ik een memorabele eerste indruk gemaakt.’

‘Ja,’ zeg ik langzaam, ‘alleen ben ik er nog niet helemaal uit of het een goede of een slechte was.’

Zorg ervoor dat hij niet aan het geld denkt, maar alleen aan jou.

Hij haalt zijn schouders op en stopt zijn handen in zijn zakken: het toonbeeld van afstandelijke onverschilligheid. ‘Ik heb je toch opgevangen, of niet soms?’

Nu is het mijn beurt om te lachen. Met zijn hoofd een beetje schuin en zijn mondhoek opgekruld kijkt hij op me neer. Hij buigt zich naar voren en voegt eraan toe: ‘Misschien moet je rekening houden met dat soort kleinigheden als je een beslissing neemt, schat.’

Pest, hij is een mooie jongen met mooie praatjes.

Gevaarlijk.

Zijn rookkleurige ogen glijden over mijn gezicht, opnieuw kijkt hij

alsof ik een intrigerend raadsel ben. Ik weiger onrustig te worden van zijn blik en doe een stap naar achteren, in de richting van de drukke straat.

‘Ik zal er rekening mee houden, schat.’ Het laatste woord rek ik uit, terwijl ik hem met een grijns imiteer. Zijn lach wordt breder, waardoor er kuiltjes in zijn beide wangen verschijnen. Ik dwing mezelf die te negeren en voeg eraan toe: ‘En bedankt dat je me hebt gered van een keienavondmaal. Ik ben blijkbaar vervloekt met onhandigheid.’

‘Je onhandigheid heeft mij gevonden, dus een vloek zou ik het niet noemen’, werpt hij tegen. Hij staat nu tegen de muur geleund met zijn handen nog steeds in zijn zakken. Ik rol spontaan met mijn ogen, het is sterker dan mezelf, en werp nog een laatste blik op zijn grijns voordat ik me omdraai en terugloop naar de Vangstlaan, waar ik in de menigte verdwijn.

Terwijl ik door Vangst loop, zet ik alle dingen die me aan hem zijn opgevallen op een rijtje. De littekens op zijn armen en de geschaafde knokkels van een recent gevecht vond ik het meest intrigerend en het is haast jammer dat ik het verhaal erachter nooit zal horen. Ik moet bijna lachen om de gedachte aan een Offensieve Elite met littekens. Een teken van zwakte.

Ik haal de munten uit mijn achterzak en laat ze met een triomfantelijke grijns in mijn handpalm rinkelen.

Deze zal hij vast niet missen.

HOOFDSTUK 5

Kai

Het overhemd dat ik aantrek kriebelt en zit niet lekker, waardoor ik ineens weer heimwee heb naar mijn kindertijd, toen het nog sociaal aanvaardbaar was om halfnaakt rond te rennen.

Al liet ik me daar ook vandaag niet door tegenhouden.

Nadat ik mijn enige paar schoenen heb aangetrokken dat niet onder de modder zit, been ik naar de deur. Ik loop langs de rommelige planken die dreigen door te buigen onder het gewicht van veel te veel boeken, mijn schrijftafel met stapels documenten die ik negeer, en het hemelbed dat uit de muur steekt, de oorzaak van meerdere gekneusde tenen en scheldtirades. Met een zucht trek ik de deur naar mijn comfortabele kamer achter me dicht, al wenste ik wanhopig dat ik op mijn bed kon vallen en kon slapen tot de ochtend. Helaas, de plicht roept en die houdt niet van wachten.

Met mijn handen in mijn zakken loop ik langzaam door de witte gangen naar de troonzaal. Het gouden licht van de late middagzon valt door de ramen en laat de sierlijke schilderijen aan de muren glinsteren. Veel vroeger dan ik wil loop ik de hoek om en knik naar de wachters voordat ik de zware deuren openduw.

‘Ah, Kai. Daar ben je eindelijk.’ De zware stem van vader weergalmt door de enorme troonzaal. De muren zijn versierd met grote, brede ramen, gedrapeerd in donkergroene zijde – de kleur van het koninkrijk Ilya – en omkaderd door beeldhouwd lijstwerk dat langs de muren en het plafond kruipt. Er staat een lange houten tafel in het midden van de opgepoetste marmeren vloer, met de koning aan het hoofd.

‘Mooi, je hebt iets aangetrokken.’ Hij zucht, maar ik zie een fonkeling in zijn ogen. ‘Ik had overwogen om de bediende dat te laten toevoegen aan zijn bericht.’

‘O, geen zorgen, vader, ik zal de fout niet maken om zonder overhemd in uw troonzaal te verschijnen. Niet nog een keer.’ Ik sla het vage lachje om zijn mond op in mijn geheugen, ik weet niet wanneer ik het een volgende keer te zien zal krijgen. Wanneer ik het nog een keer zal verdienen.

Hij is een hardvochtig man, een Spierbundel die zowel fysiek als mentaal sterk is. Hij is streng, koppig en vastgeroest in zijn gewoontes, dus wanneer hij me een nauwelijks zichtbaar glimlachje schenkt, begin ik er zelf spontaan half van te glimlachen. De dynamiek tussen ons is altijd lastig geweest, om het zacht uit te drukken, maar op momenten als dit, is het makkelijker om ons onprettige verleden te vergeten.

Hij kucht en alle emotie verdwijnt van zijn gezicht.

Daar is de vader weer die ik zo goed ken.

‘Ik heb een missie voor jou als toekomstige Handhaver.’

‘Ik leef om te dienen’, reageer ik onbewogen.

Ik leef om te doden.

Mijn leven betekent het einde van dat van een ander.

De missies waar Handhavers op worden gestuurd, zijn allesbehalve heldhaftig. Door de jaren heen heb ik er al tientallen uitgevoerd, allemaal onderdeel van mijn opleiding om de toekomstige beul te worden, de aanvoerder van legers en rechterhand van de koning. Alles van oorlogsstrategieën en executies tot ondervragingen en martelingen valt binnen mijn werkterrein als de verwachte Handhaver.

Een glimp van mijn stralende toekomst.

‘Mijn informanten hebben een gezin ontdekt dat onderdak biedt aan een Nul in de buurt van Vangst’, gaat vader verder, en het klinkt bijna verveeld. ‘Je moet het gaan onderzoeken en het probleem oplossen.’

Oplossen betekent executeren.

Na de Zuivering, toen de Nullen naar de Schroevelden waren verbannen om Ilya te beschermen tegen hun ziekte, beval de koning dat de doodgewone mensen die in het koninkrijk gevonden werden, zouden worden geëxecuteerd. Dertig jaar geleden bood hij hun een kans om te overleven als ze de Schroevelden konden oversteken en de steden Dor en Tando aan de overkant konden bereiken, waar ze niemand konden besmetten. Maar alleen die ene dag van de Zuivering had de koning